

ထိုင်းနိုင်ငံဆိုင်ရာအချက်အလက်များ

နောက်ခံသမိုင်း

၁။ ထိုင်းနိုင်ငံသည် အရှေ့တောင်အာရှဗဟိုတွင်တည်ရှိပြီး မဲခေါင်မြစ်၏ရေလမ်းကြောင်းကို ထိန်းချုပ်ထားသည်။ အရှေ့တောင်အာရှတွင် ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁ ရာစုဝန်းကျင်၌ ထူထောင် နိုင်ခဲ့သော ခမာမင်းနိုင်ငံဖြစ်သည့် ဖူနန်မင်းနိုင်ငံတွင် အိန္ဒိယယဉ်ကျေးမှုများ လွှမ်းမိုးခြင်းရှိ သကဲ့သို့ ၎င်းမှတစ်ဆင့် ထိုင်းနိုင်ငံတွင်လည်း အိန္ဒိယယဉ်ကျေးမှုအကြီးအကျယ် ဩဇာလွှမ်းမိုး မှုရှိလာခဲ့သည်။

၂။ ဖူနန်မင်းနိုင်ငံ အင်အားကျဆင်းပြီး ၁၃ ရာစုတွင် ခမာအင်ပါယာလည်း အင်အားကျ ဆင်းပြီးသည့်နောက် အရှေ့တောင်အာရှတွင် ထိုင်း၊ မွန်၊ ခမာနှင့်မလေး စသည့်မင်းနိုင်ငံ များစွာပေါ်ထွန်းလာခဲ့သည်။ ထိုသို့ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ရာ ၁၂၃၈ခုနှစ်၌ ဆူကိုထိုင်း (Sukhothai) မင်းနိုင်ငံအဖြစ် တည်ထောင်နိုင်ခဲ့သည်။

၃။ Worldometers Website၏ ဖော်ပြချက်အရ ၂၀၁၉ ခုနှစ်တွင် ထိုင်းနိုင်ငံ၏ စုစုပေါင်း လူဦးရေသည် ၆၉ သန်းကျော်ရှိပြီး ၇၅% ကျော်မှာ ထိုင်းလူမျိုးများဖြစ်သည်။ ပြည်နယ် ၇၆ ခုဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားပြီး လူနည်းစုဖြစ်သော မလေးမွတ်ဆလင်များမှာ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်များ တွင်နေထိုင်ကြသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းတွင် ရှမ်း (group of Shans)၊ ထိုင်း၊ လာအိုနှင့် အခြားထိုင်းစကားပြောလူမျိုးများ နေထိုင်ပြီး ၎င်းတို့ကိုထိုင်းလူမျိုးများဟုခေါ်သည်။ တရုတ် လူနည်းစု (Chinese minority) သည် ထိုင်းနိုင်ငံ၏စီးပွားရေးတွင် ကောင်းမွန်စွာပါဝင် ထားနိုင်ကြ၍ ထိုင်းလူထုအတွင်း တစ်သားတည်းကျအောင် နေထိုင်ကြသူများလည်းဖြစ် သည်။ လူဦးရေ၏ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့်သည် ကျေးလက်ဒေသတွင်နေထိုင်ကြသည်။ ၂၀၁၀ ခုနှစ်ကောက်ခံသောစစ်တမ်းအရ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် စုစုပေါင်းလူဦးရေ၏ ၉၃.၆%မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ၄.၆%မှာ အစ္စလာမ်ဘာသာ၊ ၀.၉% မှာ ခရစ်ယာန်၊ ၀.၁%မှာ ဟိန္ဒူနှင့် ဘာသာမဲ့ကိုးကွယ်သူများ

လည်းရှိသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏ ဧရိယာအကျယ်အဝန်းမှာ ၁၉၈,၁၂၀ စတုရန်းမိုင် (၅၁၃, ၁၂၀ စတုရန်းကီလိုမီတာ) ကျယ်ဝန်းသည်။

နိုင်ငံရေး

၄။ ထိုင်းလူမျိုးတို့၏စိတ်တွင် လွမ်းမိုးသော အရေးကြီးသည့်အချက် (၄)ချက်မှာ ထိုင်းဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု၊ နိုင်ငံတော်နှင့်ဒီမိုကရေစီတို့ဖြစ်သည်။ ထိုင်းဘုရင်မင်းမြတ်သည် အမျိုးသားစည်းလုံးရေးညီညွတ်မှု၏ လက္ခဏာရပ်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ထိုင်းဘုရင်

စနစ်သည် အရှေ့တောင်အာရှတွင် ရာစုနှစ်နှင့်ချီ၍ အရေးပါသော နိုင်ငံရေးအခန်းကဏ္ဍတွင် ပါဝင်သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံသည် အခြားသောဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများနည်းတူ မဏ္ဍိုင် (၃) ရပ်ပိုင်းခြားထားသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏ မဏ္ဍိုင် (၃) ရပ်တွင် မဏ္ဍိုင် (၁) ရပ်၏ လုပ်ဆောင်မှုအပေါ် အခြားမဏ္ဍိုင် (၂) ရပ်က ထိန်းချုပ်နိုင်သော အခွင့်အာဏာရှိသည်။

အုပ်ချုပ်ရေး

၅။ အစိုးရအဖွဲ့ကို ဝန်ကြီးချုပ်ကဦးဆောင်ပြီး ထိုအဖွဲ့တွင် ဝန်ကြီးချုပ်၊ ဝန်ကြီးဌာနအသီးသီးမှ ဝန်ကြီးများ၊ ဒုဝန်ကြီးများနှင့် အရာရှိကြီးများပါဝင်သည်။ ဝန်ကြီးချုပ်ကို အောက်လွှတ်တော်က ရွေးချယ်ပေးရသည်။ အောက်လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌ၏ ထောက်ခံချက်အရ ဘုရင်က ဝန်ကြီးချုပ်ကိုခန့်အပ်သည်။ ဝန်ကြီးချုပ်သည် ဝန်ကြီးများကိုခန့်ထားခြင်း၊ ဖယ်ရှားခြင်း အခွင့်အာဏာရရှိသူဖြစ်သည်။ ဖွဲ့စည်းအခြေခံဥပဒေအသစ်အရ ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် အခြားဝန်ကြီး (၃၅) ဦးအထိ ဘုရင်မင်းမြတ်မှ ခန့်အပ်နိုင်သည်။ ဝန်ကြီးချုပ်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်အမိန့်ဖြင့် အလျင်အမြန်အကောင်အထည်ဖော်ရမည့် အရေးကြီးဥပဒေပြုရေးအဆိုကိုတင်သွင်းရန် အခွင့်အာဏာရှိပြီး ၎င်းကို တစ်နှစ်အတွင်း ပါလီမန်က မဲခွဲအတည်ပြုပေးရန်ဖြစ်သည်။ ဝန်ကြီးအဖွဲ့သည် ပါလီမန်လွှတ်တော်မှ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် ဘတ်ဂျက်ကို ပြုစုပေးရသည်။ ဝန်ကြီးတစ်ဦးချင်းဖြစ်စေ၊ ဝန်ကြီးများကဖြစ်စေ၊ ဝန်ကြီးချုပ်ကဖြစ်စေ ဆန္ဒရှိသော အစိုးရ၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့်မူဝါဒအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိသည့် ဥပဒေကြမ်းများကို ပါလီမန်သို့ တင်ပြပြီး သဘောတူညီမှုယူရသည်။

ဥပဒေပြုရေး

၆။ ဥပဒေပြုရေးအဖွဲ့ဖြစ်သည့် National Assembly သည် ထိုင်းလူ့အဖွဲ့အစည်းကို စီမံအုပ်ချုပ်ရန် ဥပဒေများရေးဆွဲပြဋ္ဌာန်းရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏ ပထမဦးဆုံး ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ National Assembly သည် ၁၉၃၂ခုနှစ်တွင် စတင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ National Assembly တွင် အောက်လွှတ်တော် (House of Representatives)

နှင့် အထက်လွှတ်တော် (Senate) တို့ပါဝင်ပြီး လွှတ်တော်နှစ်ရပ် (Bicameral) စနစ်ကို ကျင့်သုံးသည်။ National Assembly တွင် အမတ် ၆၅၀ ဦးရှိပြီး ရွေးကောက်ခံအမတ် ၅၇၆ ဦး (အောက်လွှတ်တော်အမတ် ၅၀၀ ဦးနှင့် အထက်လွှတ်တော်အမတ် ၇၆ ဦး)နှင့် အခြား ၇၄ ဦးမှာ ပါတီမှ ရွေးချယ်ခန့်အပ်သော အထက်လွှတ်တော်အမတ်များဖြစ်ပါသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် အောက်လွှတ်တော်အမတ် ၃၇၅ ဦးနှင့် အထက်လွှတ်တော်အမတ် ၇၆ ဦးတို့အား first-past-the-post (FPTP) စနစ်ဖြင့် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ပြီး ကျန်အောက်လွှတ်တော်အမတ် ၁၂၅ ဦးအား ပါတီအားဖြင့် အချိုးကျကိုယ်စားပြုစနစ်ဖြင့် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ပါသည်။

၇။ အထက်လွှတ်တော်တွင် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာအမတ်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် လက်ရွေးစဉ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်သည်။ အထက်လွှတ်တော်တွင် အမတ် ၁၅၀ ဦး ရှိပြီး ခန့်အပ်ခံအမတ် ၇၄ ဦးနှင့် ကျန်အမတ်များကို ပြည်နယ်တစ်ခုစီအားကိုယ်စားပြု၍ ရွေးချယ်ခန့်အပ်ပါသည်။ လွှတ်တော်၏သက်တမ်းသည် (၆)နှစ်ဖြစ်ပါသည်။

၈။ အောက်လွှတ်တော်သည် ထိုင်းနိုင်ငံ၏ အဓိကဥပဒေပြုရေးအဖွဲ့အစည်းဖြစ်ပြီး လွှတ်တော် (၂) ရပ်တွင် ဩဇာအာဏာပိုရှိသော လွှတ်တော်ဖြစ်သည်။ အောက်လွှတ်တော်တွင် အမတ်ဦးရေ ၅၀၀ ဦးပါဝင်ပြီး အမတ် ၃၇၅ ဦးအား မဲဆန္ဒနယ်တစ်ခုချင်းစီမှ ရွေးကောက်ပြီး ၁၂၅ ဦးအား ပါတီအားဖြင့် အချိုးကျကိုယ်စားပြုစနစ်ဖြင့် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ပါသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ၎င်း၏ကက်ဘိနက်ဝန်ကြီးများကို ရာထူးမှ ဖယ်ရှားနိုင်သော အာဏာရှိသည်။ အောက်လွှတ်တော်၏ သက်တမ်းမှာ (၄) နှစ် ဖြစ်သည်။

တရားစီရင်ရေး

၉။ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် ထိုင်းနိုင်ငံ၏ တရားရုံးအားလုံးပါဝင်သော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ တရားရုံးများသည် အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များအပေါ် အပြန်အလှန်စစ်ဆေးထိန်းညှိမှု ပြုလုပ်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ဖွဲ့စည်းထားပါသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏ တရားစီရင်ရေးတွင်

ထူးခြားသည့်စနစ်(၃) ခုရှိပြီး တရားသူကြီးများ ဆောင်ရွက်သော တရားရုံးစနစ်၊ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာတရားရုံးစနစ်နှင့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာ တရားရုံးစနစ်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ တရားရုံးများသည် လွတ်တော်မှ အတည်ပြုထားသော ဥပဒေများနှင့်အညီ အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ရသည်။

၁၀။ ထိုင်းနိုင်ငံသည် မည်သည့်နိုင်ငံ၏ ကိုလိုနီအဖြစ်မှ မရောက်ခဲ့ဘူးသော အရှေ့တောင်အာရှ၏ တစ်ခုတည်းသောနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ် ဂုဏ်ယူဖော်ပြရန် လွတ်လပ်သူများ၏နိုင်ငံတော် (Land of The Free) ဟူသော စကားစုကို အသုံးပြုကြသည်။ ၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် ထိုင်းနိုင်ငံသည် စည်းမျဉ်းခံဘုရင်စနစ်ကို စတင်ကျင့်သုံးခဲ့ပြီး ထိုင်းနိုင်ငံရေးတွင် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့သည် အင်အားအကြီးမားဆုံးဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏နိုင်ငံရေးဖြစ်စဉ်များတွင် အာဏာသိမ်းမှုဖြစ်ရပ်များလည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ လက်တလောထိုင်းနိုင်ငံရေးဖြစ်စဉ်တွင် ၂၀၁၁ခုနှစ် အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲတွင် ယင်လတ်၏ ဖူထိုင်းပါတီ (Pheu Thai Party) သည် အနိုင်ရပြီးနောက် အာဏာရရှိလာခဲ့သည်။ ယင်လတ်သည် ယခင်ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်းသက်ဆင်၏ ညီမဖြစ်သည်။ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်းသက်ဆင်သည် ပထမသက်တမ်းအပြည့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ဒုတိယအကြိမ်တွင်လည်း ထပ်မံအရွေးခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဒုတိယသက်တမ်းကာလတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေးခေါင်းစဉ်ဖြင့် လူ(၂၀၀၀)ကျော်ကို သေဒဏ်ပေးခဲ့ပြီး အဂတိလိုက်စားမှုအကြီးဆုံးဖြစ်သည့် နိုင်ငံဘဏ္ဍာငွေများကို အလွဲသုံးစားလုပ်ခြင်းနှင့် နိုင်ငံတော်ကိုအခွန်ပေးဆပ်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်းများရှိသည်ဟု စွပ်စွဲခြင်းခံခဲ့ရသည်။ သက်ဆင်အပေါ် တိုင်းသူပြည်သားများအများစု ကန့်ကွက်မှုအပြင်းထန်ဆုံးမှာ ချစ်ခင်လေးစားသောဘုရင်စနစ်ကို မရှိသင့်တော့ဟုပြောဆိုဝေဖန်ခဲ့သောကြောင့် ဘန်ကောက်နှင့်အခြားဒေသရှိ ပညာတတ်လူတန်းစားများက သူ့ကိုမနှစ်သက်ကြပါ။ ထို့ကြောင့် သက်ဆင်သည် ၂၀၀၈ခုနှစ်တွင် ဝန်ကြီးချုပ်ခရီးစဉ်ဖြင့် ပြည်ပသို့ထွက်ခွာနေစဉ် ထိုင်းစစ်တပ်မှ အာဏာသိမ်းပြီးနောက် ၎င်းသည် ဒူဘိုင်းတွင်နေထိုင်နေခဲ့သည်။

၁၁။ ၂၀၁၁ခုနှစ်ရွေးကောက်ပွဲတွင် သက်ဆင်၏ညီမ ယင်လတ်ဦးဆောင်သော ဖူထိုင်း ပါတီသည် မဲများစွာဖြင့်အနိုင်ရရှိပြီးနောက် ပြည်ပဌာနရောင်းချရေး ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း သက်ဆင် ပြည်တော်ပြန်လာနိုင်စေသော လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဥပဒေကြမ်းကို ယင်လတ် အစိုးရအဖွဲ့မှ လွတ်တော်တွင်တင်ပြီး အတည်ပြုရန်ကြိုးစားရာမှ ထိုင်းနိုင်ငံရေးပဋိပက္ခ မတည်မငြိမ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

၁၂။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် ဖူထိုင်းပါတီကိုယ်စားလှယ်အများစုရှိနေသော ထိုင်းနိုင်ငံ၏ အောက်လွတ်တော်သည် ထိုလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဥပဒေကြမ်းကို အတည်ပြုလိုက်သည်။ ထို ဥပဒေကြမ်းကို အထက်လွတ်တော်၏အတည်ပြုချက်ရရှိလျှင် ဥပဒေအတည်ဖြစ်မည် ဖြစ်သော်လည်း အထက်လွတ်တော်အမတ် ၄၀ % ခန့်မှ ကန့်ကွက်ခဲ့သောကြောင့် ဆွေးနွေး အတည်ပြုနိုင်ရေး ၇၅ % မပြည့်၍ ဆက်လက်ဆွေးနွေးရန် ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဘန်ကောက်မြို့ရှိ နာမည်ကြီးချူလာလောင်ကွန်တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခများ၊ ကျောင်းသား များကလည်း ဥပဒေကြမ်းကို ကန့်ကွက်သောကြေညာချက်ကို ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် တရားသူကြီးများ၊ ဆရာဝန်များနှင့် သူနာပြုများ၊ ထိုင်းနိုင်ငံတစ်လွှား ပညာတတ်များနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များကလည်း ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ ယုတ်စွအဆုံး ထိုင်းအကျဉ်းထောင် တစ်ချို့ထဲမှ အကျဉ်းသားများသည်ပင် ထိုလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဥပဒေကို ကန့်ကွက်သည့် အကြောင်း ထိုင်းလူမှုကွန်ယက်များ၊ ဖေ့စ်ဘုတ်စာမျက်နှာများတွင် ဓာတ်ပုံများနှင့်တကွ ဖော်ပြခဲ့သည်။

၁၃။ ထိုသို့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဥပဒေကြမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းပွားမှုများဖြစ်နေစဉ် အစပိုင်းတွင် ထိုင်းဝန်ကြီးချုပ်ယင်လတ်က ထိုဥပဒေကြမ်းသည် နိုင်ငံတစ်ဝန်း အမျိုးသား ပြန်လည်သင့်မြတ်ရေးကို ရည်မှန်းလုပ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ရုပ်မြင်သံကြားမှတစ်ဆင့် ပြောကြားခဲ့သည်။

၁၄။ ထို့ကြောင့် ဆန္ဒပြသူများသည် မကျေနပ်ဆက်လက်ဖြစ်နေခဲ့ပြီး တစ်ချို့ဆန္ဒပြ ခေါင်းဆောင်များကပင် လက်ရှိအစိုးရနှုတ်ထွက်ပေးရေးအထိ တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်။ ထိုင်း

ဝန်ကြီးချုပ်ယင်လတ်ကလည်း သူတို့အစိုးရအနေဖြင့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဥပဒေကြမ်းကို လွှတ်တော်တွင် ဆက်လက်တင်သွင်းရန် မကြိုးစားတော့ကြောင်းကို “ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့် ဥပဒေကြမ်းကိစ္စက ပြီးသွားပါပြီ၊ အားလုံးကို ကျမတို့ ပြန်ရုတ်သိမ်းပါ့မယ်” ဟု သူမက ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ပြောကြားခဲ့သည်။

၁၅။ ဆန္ဒပြသူများလိုလားသော လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဥပဒေကြမ်းကိစ္စသည် အဆုံးသတ် သွားသော်လည်း ဆန္ဒပြမှုများမှာ ဆက်လက်ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့တွင် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီကိုယ်စားလှယ် ၁၅၃ ဦးစလုံး နှုတ်ထွက်သွားပြီးနောက် ယင်လတ်သည် အောက်လွှတ်တော်ကိုဖျက်သိမ်းခဲ့ပြီး ၂၀၁၄ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ ရက်နေ့ တွင် အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲပြုလုပ်ရန် ကြေညာခဲ့သည်။ အစိုးရဆန့်ကျင်သူများကလည်း သူတို့ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော ရွေးချယ်စရာမလိုသော ပြည်သူ့ကောင်စီဖွဲ့စည်းဖို့ထိတိုင်အောင် ရွေးကောက်ပွဲအသစ်များကို နှောင့်ယှက်မည်ဟုပြောဆိုခဲ့သည်။

၁၆။ ၂၀၁၄ခုနှစ်၊ မေလ ၈ ရက်နေ့တွင် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာခုံးရုံးက ဝန်ကြီးချုပ် ယင်လတ်နှင့် ဝန်ကြီး (၉) ဦးကို အာဏာအလွဲသုံးစားပြုလုပ်မှုဖြင့် ရာထူးမှ နှုတ်ထွက်ပေး ရန်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ဖြုတ်ချခံရသော ဝန်ကြီးချုပ်ယင်လတ်၏ နေရာတွင် ယာယီဝန်ကြီးချုပ် အဖြစ် ဘွန်ဆောင်ပိုင်ဆန်ကိုခန့်အပ်ခဲ့သည်။

၁၇။ ၂၀၁၄ခုနှစ်၊ မေလ ၂၂ရက်နေ့တွင် ထိုင်းတပ်မတော်သည် နိုင်ငံ၏အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ထိန်းသိမ်းရန် အမျိုးသားငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုထိန်းသိမ်းရေးကောင်စီ (National Peace and Order maintaining Council- NPOMC)ကို ဖွဲ့စည်းပြီး စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာလွှဲပြောင်းရယူသည်ဟု ထိုင်းတပ်မတော်ကာကွယ်ရေးစစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ် ပရာယူချန်အိုချာကကြေညာခဲ့သည်။ လက်ရှိဝန်ကြီးချုပ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပရာယူချန်အိုချာ ဖြစ်သည်။

ဝန်ကြီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပရာယူချန်အိုချာ

ဘုရင် ဗာဂျီရာလောင်ကွန်း

၁၈။ လက်ရှိထိုင်းနိုင်ငံ၏ဘုရင်မှာ ဗာဂျီရာလောင်ကွန်း သို့မဟုတ် ဒဿမမြောက် ရာမမင်းဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ဖခင်မှာ ဘူမိဘော အဒူလျာဒက် (နဝမမြောက်ရာမမင်း) ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းသည် ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁ရက်နေ့တွင် ဘုရင်အဖြစ်တရားဝင်ဆက်ခံခဲ့ပါသည်။ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ ဘုရင်တွင် အာဏာအနည်းငယ်မျှသာရှိသော်လည်း ထိုင်းနိုင်ငံ၏ အာဏာမရှိသော ခေါင်းဆောင်နှင့် ပြယုဂ်အဖြစ် တည်ရှိသည်။ နိုင်ငံ၏ အကြီးအကဲအနေဖြင့် ဘုရင်အား အခွင့်အာဏာအချို့ပေးအပ်ထားပြီး အစိုးရ၏လုပ်ဆောင်မှုများတွင် အချို့နေရာ များ၌ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့်ရသည်။ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ ဘုရင်သည် ထိုင်းတော်ဝင် တပ်မတော်၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ ဘုရင်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ရန်လိုအပ်ပြီး နိုင်ငံအတွင်း ရှိ အခြားယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုများကိုလည်း ကာကွယ်ပေးမည့်သူဖြစ်သည်။ ဘုရင်အနေဖြင့် အစဉ်အလာဖြစ်သော အာဏာအချို့ရှိပြီး ၎င်းတို့တွင် ဆက်ခံမည့်သူအား ရွေးချယ်ခန့်အပ်ခြင်း၊ အသနားခံမှုများကိုခွင့်ပြုပေးခြင်းနှင့် ဥပဒေများကိုအတည်ပြုပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်ခွင့်ရှိသည်။ ဘုရင်အား ၎င်း၏တာဝန်ထမ်းဆောင်မှုတွင် ထိုင်းပရိတ်ဗိကောင်စီမှ အကူအညီပေးသည်။

စီးပွားရေး

၁၉။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏စီးပွားရေးသည် တစ်ဖြည်းဖြည်းတိုးတက်နေပြီး ကမ္ဘာပေါ်ရှိ စက်မှု ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများတွင်ပါဝင်ပါသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏စီးပွားရေးသည် ပို့ကုန်အပေါ်တွင် များစွာ မူတည်နေပြီး ပို့ကုန်များသည် စုစုပေါင်း GDP ၏ ၃ပုံ၂ပုံမျှ ရှိသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံသည် နှစ်စဉ် အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၀၅ ဘီလီယံမျှတန်ဖိုးရှိသော ကုန်စည်နှင့်ဝန်ဆောင်မှုများကို တင်ပို့ ရောင်းချလျက်ရှိသည်။ အဓိကပို့ကုန်များတွင် ဆန်၊ အဝတ်အထည်၊ ဖိနပ်၊ ရေထွက်ပစ္စည်း များ၊ ရာဘာ၊ ကျောက်မျက်ရတနာ၊ မော်တော်ကား၊ ကွန်ပျူတာနှင့်လျှပ်စစ် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများပါဝင်သည်။ ၂၀၁၂ခုနှစ်တွင် ထိုင်းနိုင်ငံ၏မော်တော်ကား ထုတ်လုပ်မှုလုပ်ငန်းသည် အရှေ့တောင်အာရှတွင်အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာပေါ်တွင် နဝမမြောက်အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ဆန်စပါးသည် ထိုင်းနိုင်ငံ၏အရေးကြီးဆုံးသီးနှံဖြစ်သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဆန်တင်ပို့မှုအများဆုံးနိုင်ငံဖြစ်ခဲ့ပြီး ပြည်ပသို့ နှစ်စဉ် ဆန်စပါးတန်ချိန် (၆.၅) သန်းကျော် တင်ပို့လျက်ရှိသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံသည် အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများအတွင်း ဒုတိယမြောက် ရေနံတင်သွင်းမှုအများဆုံးနိုင်ငံဖြစ်သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံသည် သဘာဝဓာတ်ငွေ့များပြားစွာ ထုတ်လုပ်သောနိုင်ငံဖြစ်ပြီး အရင်းအမြစ်အနေဖြင့် ၁၀ ထရီလီယံ ကုဗပေခန့်ရှိသည်။ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံပြီးလျှင် အရှေ့တောင်အာရှတွင် ဒုတိယမြောက်အများဆုံး ကျောက်မီးသွေး ထုတ်လုပ်သည့်နိုင်ငံဖြစ်သည်။

၂၀။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏ ပို့ကုန်တင်ပို့မှုသည် ပြည်တွင်းထုတ်ကုန်၏ သုံးပုံတစ်ပုံကျော်ရှိပြီး နိုင်ငံ ၏စီးပွားရေးသည် ပို့ကုန်တင်ပို့မှုအပေါ်တွင်မူတည်လျက်ရှိသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏ စုစုပေါင်း ပြည်တွင်းထုတ်ကုန်တန်ဖိုးမှာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၆၀၂) ဘီလီယံရှိသည်။ ပြည်ပခရီးသွား လုပ်ငန်းမှလည်း နိုင်ငံစီးပွားရေးဝင်ငွေ ၆% ခန့်ကို နှစ်စဉ်ရယူပေးသည်။ ထို့ကြောင့် အရှေ့တောင်အာရှတွင် ထိုင်းနိုင်ငံ၏စီးပွားရေးကို အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ၏စီးပွားရေးပြီးလျှင် ဒုတိယ အကြီးဆုံးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ ထို့ပြင် တစ်ဦးချင်းထုတ်ကုန်တန်ဖိုးအရ စင်္ကာပူ၊ ဘရူနိုင်း၊ မလေးရှားနိုင်ငံတို့ပြီးလျှင် စတုတ္ထမြောက်နိုင်ငံဖြစ်ခဲ့သည်။ IMF၏ ဖော်ပြချက်အရ

၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင် ထိုင်းနိုင်ငံ၏ GDP မှာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၄၅၅.၂၂ ဘီလီယံမျှရှိခဲ့ပြီး ၂၀၁၈ ခုနှစ်တွင် ၄.၅% ခန့်တိုးမြှင့်လာမည်ဟုခန့်မှန်းထားသည်။

ထိုင်း-မြန်မာနှစ်နိုင်ငံဆက်ဆံရေးအခြေအနေ

၂၁။ ထိုင်းနိုင်ငံသည် မလေးရှား၊ ဖိလစ်ပိုင်တို့နှင့် ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် အာဆီယံခေါ် အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများအသင်းကို အဓိကတည်ထောင်သူဖြစ်ရာ အပြုသဘောဆောင်သော စေ့စပ်ညှိနှိုင်းမှုဆိုင်ရာကိစ္စများ၊ ယုံကြည်မှုတည်ဆောက်ခြင်းဆိုင်ရာကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ စည်းမျဉ်းများစွာ ချမှတ်ဖော်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးမူဝါဒမှာ ဒေသတွင်း ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် တည်ငြိမ်ရေးရရှိရန်ဟု ချမှတ်ထားသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတို့သည် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများဖြစ်သည့်အလျောက် နှစ်နိုင်ငံအကြား ပဋိပက္ခများလည်း အနည်းငယ်ရှိခဲ့ပါသည်။ မြန်မာတို့အနေဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံအား (၁၆) ရာစုနှင့် (၁၇) ရာစုများတွင် အကြိမ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းအပေါ် နာကြည်းချက်အနေဖြင့် သဘောထားကာ ၎င်းတို့၏ ကျောင်းသုံးသင်ရိုးများတွင် ထည့်သွင်းပြဋ္ဌာန်းခြင်း၊ မြန်မာဘုရင် အလောင်းမင်းတရား တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးခဲ့သည့် အယုဒ္ဓယမြို့ဟောင်းအားပြင်ဆင်ခြင်းမရှိဘဲ အပျက်အဆီးအတိုင်း ထားရှိခြင်းများရှိခဲ့ပါသည်။ နယုကအစိုးရလက်ထက် (၂၀၀၀) ပြည့်နှစ်မှ (၂၀၀၂) ခုနှစ်အတွင်း နှစ်နိုင်ငံနယ်စပ်ပဋိပက္ခများ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး (၂၀၀၁) ခုနှစ်မယ်ဆိုင်၊ တာချီလိတ် O-7 တောင်ကုန်းအရေးအခင်းတွင် နှစ်နိုင်ငံတပ်မတော်များအကြား ပစ်ခတ်တိုက်ခတ်မှုများဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။ ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်အနေဖြင့် (၂၀၀၀) ပြည့်နှစ်တွင် ကရင်ပြည်နယ် အခြေစိုက်စွမ်းအားမြှင့်စစ်သည်တော်များလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့မှ ဘန်ကောက်မြို့ရှိ မြန်မာသံရုံးအားဝင်ရောက်စီးနင်းသိမ်းပိုက်မှု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းဖြစ်ရပ်သည် နှစ်နိုင်ငံဆက်ဆံရေးအား များစွာထိခိုက်စေခဲ့ပါသည်။

၂၂။ သို့သော် ယခုအခါတွင် ထိုင်းနှင့်မြန်မာနိုင်ငံတို့သည် နှစ်နိုင်ငံဆက်ဆံရေးကို ကောင်းမွန်စွာတိုးမြှင့်နိုင်ခဲ့သည်။ ၂၀၁၇-၂၀၁၈ ဘဏ္ဍာရေးနှစ်တွင် နယ်စပ်ကုန်သွယ်မှု ပမာဏ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁.၁၆ ဘီလီယံ ရှိပါသည်။ ၂၀၁၄ ခုနှစ် သန်းခေါင်စာရင်းအရ

ထိုင်းနိုင်ငံရောက် မြန်မာနိုင်ငံသား ၁၄၁၈,၄၇၂ ဦးရှိပြီး အမျိုးသား ၈၁၂,၇၉၈ ဦးနှင့် အမျိုးသမီး ၆၀၅,၆၇၄ ဦးရှိသည်။ ထိုအရေအတွက်သည် နိုင်ငံခြားသို့ရောက်ရှိနေသော မြန်မာနိုင်ငံသားအရေအတွက်၏ ၇၀% ဖြစ်သည်။

ထိုင်း - မြန်မာလွတ်တော်ချင်း ချစ်ကြည်ရင်းနှီးရေးအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ

General Ongard Pongsakdi ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

General Ongard Pongsakdi ကို ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ မေလ ၁ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ ၎င်းသည် Chulachomkiao တော်ဝင်စစ်သင်တန်းကျောင်းမှ သိပ္ပံဘွဲ့ (တပ်မတော်)ကိုလည်းကောင်း၊ နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးတက္ကသိုလ်မှ ဒီပလိုမာကိုလည်းကောင်း ရရှိခဲ့ပါသည်။ ၎င်းသည် Deputy Commanding General, 9th Infantry Division၊ Chief of Staff, 1st Corps၊ Commanding General, 1st Army Support Command၊ 1st Army Area Deputy Commander၊ Chief of the Office, the Director General of Internal Security Operations Command စသည့် တာဝန်များထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းသည် ၂၀၁၄ခုနှစ်တွင် အောက်လွတ်တော်အမတ်အဖြစ်လည်း တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းသည် Knight Grand Cordon (Special Class) of the Most Exalted Order of the White Elephant နှင့် Knight

Grand Cordon (Special Class) of the Most Noble Order of the Crown of
Thailand စသည့် ဂုဏ်ထူး၊ ဘွဲ့ထူးများကိုလည်း ရရှိခဲ့ပါသည်။